

den af mig paapegede Fare kan afværges. Jeg er ikke i Stand til for Diebliffet at kunne angive, hvilken Bei der skulde følges — den ærede Minister sagde jo ogsaa i Landsthinget at man ikke maatte angribe den personlige Frihed for stærkt — men naar vi i Forening gjøre os Umage derfor, kunne vi maaste finde en Bestemmelse, som kunde være hensigtsvarende for det af mig antydede Diemed.

Bjørnbat: Naar man skal se paa et Forhold som dette, saa forekommer det mig, at man væsentligt maa se det fra Statens og fra Samfundets Synspunkt. Spørgsmaalet om, hvorvidt man kan hæmme eller ikke hæmme det, man kalder Usædelighed, forekommer mig her at have meget ringe Betydning. Den første ærede Taler indrømmede jo ogsaa, at han ikke ventede sig Noget af Foranstaltninger ad Lovgivningens Bei til at forhindre Usædelighed. Ja, det maa da ogsaa være aldeles klart — den Erfaring har man dog vistnok gjort saa godt paa Lovgivningens Omraade — at Loven ligeoverfor dette Forhold Intetomhelst kan gjøre. Den strenge Lovgivning, som vi i tidligere Tider havde i Danmark om dette Forhold, viste sig ude af Stand til at forhindre Fødsler udenfor Ægteskab. Det er umuligt — det frygter jeg ikke for at sige — at bygge Nogetomhelst op med Hensyn til Sædelighed ad Lovgivningsvei. Nei Staten maa i det Forhold stille sig saaledes, at for den er der ingen Forskjel mellem ægtesødte og uægtesødte Børn, for Staten skal der slet ikke være Tale om, om et Barn er ægte eller uægtesødt. Mig forekommer det iøvrigt, at de kunne være lige ægte begge to. Lige overfor Staten ere Børn Børn, den har Intet med dette Forhold at gjøre. Det falder ind under andre Forhold. Det falder ind under den religiøse Opfattelse, man har af det kjønslige Forhold. Den religiøse Opfattelse har Staten som Stat Intet at gjøre med. Derfor forekommer selve Overskriften over Loven mig ogsaa at være meget heldig, idet man der har skrevet: „Lov om Underholdningsbidrag til Børn, der ere avlede udenfor Ægteskab m. m.“ Det er jo nemlig et meget intetsigende, meget daarligt Navn: uægte Børn. Jeg har ikke ved at se paa den store Mængde af disse Børn kunnet finde noget Uægte ved dem, tværtimod har man meget ofte set dem netop at være særdeles sunde og kraftige Børn, der ere udmærkede baade i aandelig og legemlig Henseende, saa i den Henseende er der ikke nogen Forskjel, altsaa ikke noget Uægte ved dem. Naar vi derfor skulle se at ordne dette Forhold, maa vi gaa

ud fra den simple Kjendsgjerning, at der fødes mellem Aar og Dag udenfor Ægteskab mange Børn — om det er flere, end der fødes andre Steder, eller det er færre, det Spørgsmaal kan have Betydning ligeoverfor andre Omraader, men lige overfor den her foreliggende Sag har det aldeles Intet at betyde. Det turde maaste være, at om der fødes flere eller færre Børn udenfor Ægteskab ikke har det Mindste med Sædeligheden at gjøre. Det turde være, at de Lande, hvor der fødes færrest uægte Børn, langtfra staa høiest i sædelig Henseende. De to Ting staa ikke i nogen saadan absolut Forbindelse med hinanden, saa at man kan sige: Fordi Danmark har et saa stort Procenttal af Børn fødte udenfor Ægteskab, derfor er Danmark et af de usædeligste Lande, der er til. Det kunde muligvis netop være, at det Land, som havde de fleste uægte Børn, var det Land, hvor Borgerne levede i de sundeste, naturligste kjønslige Forhold. Forjaavidt man maatte finde noget Underligt i dette, vil jeg tilføje, at naar jeg udtalte, hvad jeg her jagde, tænkte jeg netop særlig derved paa Prostitutionsvæsenet, idet dette ikke forekommer mig at være nogen saa absolut og afgjort naturlig Udvikling af det kjønslige Forhold. Naar vi skulle se paa Lovforslaget her, maa vi spørge om, hvorledes vi kunne stille Moderen og Barnet under de rimeligste og menneskeligste Forhold. At dette, at Moderen er ubeløbet stillet, skulde have det Allerfjerneste med Sædelighedsforholdet at gjøre, protesterer jeg imod, ligesom den ærede foregaaende Taler gjorde. Det er Noget, der ligger i Sagens Natur, at dette, hvorledes Forældrene stilles, naar der fødes Børn udenfor Ægteskabet, ikke har det Allerfjerneste med Fødslernes Antal at gjøre. Jeg gaar derfor ud fra, at det, der maa være Tale om, er, hvorledes vi skulle ordne Forholdet paa den humaneste, den menneskeligste Maade. Og der er det klart nok, at Alt det, der stiller Moderen i et ugunstigt Forhold, er absolut uretsfærdigt; det maa vi absolut komme bort fra, Alt det, der kan ligne Straf over Moderen, fordi hun har født et Barn udenfor Ægteskab, Alt det maa vi absolut bort fra, det har Staten Intet med at gjøre, det er et Overgreb fra Statens Side, som er aldeles uberettiget. Efter vor nuværende Lovgivning er Moderen i høi Grad uheldig stillet. Vel kan der jo blive tilkjendt Moderen Alimentationsbidrag, men med Hensyn til dennes Størelse er der slet hende megen Uret, idet Alimentationsbidragene som Regel sættes for laant. Jeg indrømmer, at det er et Forhold, som jo ikke direkte kommer Lovgivningsmagten ved,